

[Ministeren for offentlige arbejder]

rektoratet, for at man kunne undersøge, om der skulle være noget genialt. Der er imidlertid ikke noget genialt ved deres løsning, og jeg glæder mig faktisk til at komme til samråd i trafikudvalget for dér at redegøre for enkeltheder, når det drejer sig om dette projekt.

(Kort bemærkning).

Langsted (CD):

Jeg beklager at skulle komme med en ganske kort bemærkning til ministeren. Jeg kender godt forretningsordenen for folketinget, men jeg mener også, at det spørgsmål, jeg stillede, har almen interesse i forhold til det lovforslag, der foreligger, og at det var noget, som ministeren burde vide i al almindelighed.

Ministeren for offentlige arbejder (Kjeld Olesen):

Jeg vil gerne erkende min uvidenhed. En minister kan nu engang ikke være inde i alle tekniske enkeltheder, og i stedet for at stå og væve et eller andet svar synes jeg, det er mere regulært at sige: det ved jeg ikke. Men jeg kan få det oplyst, og jeg skal give et svar senere til hr. Langsted.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om vandforsyning m. v.
(Lovforslag nr. L 143. Fremsat 10/1 78).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser i anledning af forslag til lov om vandforsyning m. v.

(Lovforslag nr. L 144. Fremsat 10/1 78).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Det er ikke længere en naturlig ting, at man uden videre kan indvinde og bruge alt det vand, man umiddelbart mener at have behov for. De senere års vældige stigning i vandforbruget sammenlignet med, hvad vi ved og hvad vi kan skønne os til, om de tilstedeværende mængder, fører uundgåeligt til kravet om en planlagt udnyttelse af de forhåndenværende mængder. Vandforbruget er, som det fremgår af miljøstyrelsens redegørelse, steget meget i de senere år: fra 720 mill. m³ i 1970 til 1.210 mill. m³ i 1977, og det vil stige yderligere i de kommende år. Det skyldes, at vi på alle områder bruger mere vand, end vi hidtil har gjort, og på et enkelt område bruger meget mere vand end hidtil. Med det sidste tænker jeg på landbrugets forbrug til vanding af afgrøder.

Vand har det tilfælles med andre ressourcer, at det for det første er til stede i begrænset mængde, og at vi for det andet ikke altid har den nøjagtige viden om, hvor meget der er til rådighed. Der består derudover altid den fare, at vore vandressourcer kan ødelægges ved forurening.

I nogle tilfælde må man, selv om vandet er til stede, alligevel begrænse indvindingen, fordi det er nødvendigt eller ønskeligt at bevare det dér, hvor det er, f. eks. for at bibeholde en passende mængde vand i åer og vandløb af hensyn til bortledning af spildevand og i andre tilfælde af rekreative hensyn og for at beskytte vore vådområder. Disse vidt forskellige hensyn gør det vanskeligt, om ikke umuligt, at foretage en generel prioritering af forbrugsområderne, og hvor en prioritering bliver nødvendig, må den overvejes i hvert enkelt tilfælde.